

Povolání patentového zástupce nepatří k běžným profesím. Odpovědností je lze přirovnat k lékařům či soudcům a svou náročností se podle mezinárodních tabulek vyrovná letovým dispečerům. Snad i proto je tato práce vnímána spíše jako poslání, než jen pouhý způsob obživy. Poskytování odborné pomoci klientům, ať už při zastupování ve formálně technicistního řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví, od roku 2003 navíc před soudem ve správním řízení soudním, při poskytování nezávislého poradenství a dalších služeb souvisejících s ochranou průmyslového vlastnictví, kladou v dnešní době čím dál tím vyšší nároky na vykonavatele tohoto povolání.

Technické vzdělávání dnešním patentovým zástupcům nestačí, jejich jedinou funkcí již není pomoc laikům s cílem usnadnit jim zdejší průzkum stavu techniky, vypracování návrhů a převzetí zastoupení. S novým správním řádem soudním přistupuje právo patentových zástupců zastupovat své klienty i ve sporech před správními soudy. Tomuto právu samozřejmě odpovídá i povinnost či lépe řečeno závazek patentových zástupců vzdělávat se průběžně v právu hmotném i procesním. Je zřejmé, že patentových zástupců, kteří mají nejen technické, ale i právní vzdělání, bude stále přibývat. Pravdou však zůstává, že v roce 2003 se dal počet „dvojbročnicků“ schopných poskytovat právní i patentové služby s trochou nadsázky spočítat na prstech jedné ruky v celé České republice.